

Na závěr ekumenické pouti *Pojďme spolu*

3. října 2020

Jiří Gruber

Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.

To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činite-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.

Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.

Jan 15, 9-17

Milí přátelé, bratři a sestry!

Podle Janova evangelia má Boží láska tři podoby. Na počátku všeho byla Otcova láska k Synovi. Jejím pokračováním je láska Božího Syna k nám lidem. **Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás.** Třetí podobou Boží lásky je pak vzájemná láska mezi lidmi. **To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.**

Všechny tyto tři projevy Boží lásky patří nerozlučně k sobě a nelze je od sebe oddělit. Jedná se o jednu a tutéž lásku, která vychází z jednoho zdroje (od Boha) a skrze Ježíšův příchod se má rozšířit až do nejtemnějších zákoutí našich mezilidských vztahů. Podle Jana má láska Otce k Synovi a Synova láska k nám a naše láska k druhým lidem - tři společné a důležité znaky.

První znakem Boží lásky je to, že se šíří stále dál. Láska, kterou známe z lidského světa je většinou do sebe uzavřená - reciproční. Muž miluje svou ženu a žena svého muže. Rodiče milují děti a děti rodiče. Učitel se věnuje žákům a žák ctí učitele. Ale Boží láska se neuzavírá sama do sebe, ale vyzařuje ven. Když Ježíš říká: *Jako si otec zamiloval mne - čekali bychom, že bude následovat: Tak i já miluji svého Otce.* Místo toho slyšíme: **Tak jsem si já zamiloval vás!** Boží láska se tedy nevrací, odkud vyšla, ale běží stále dál. Bůh miluje Syna a Syn miluje člověka.

Když Ježíš řekne: *Tak jako jsem si zamiloval já vás, čekali bychom, že uslyšíme: Tak i vy milujte mne.* Místo toho zazní: **Tak se vy milujte navzájem.** Jedinečnost Boží lásky je v tom, že se šíří jako světlo. Je jako slunce, jehož energie vyzařuje na všechny strany a nevrací se zpět.

To, co se tedy máme od Boha naučit, je láska, která se nevyčerpá pouze v tom, že bude oplácena. Naším heslem není: To co dávám, čekám zpět. Naším programem má být: Co jsem dostal, dávám dál. Pouštím svůj chléb po vodě, aby se i ostatní mohl najíst. Jen díky této vyzařující lásce pokračuje zázrak život. Když přestaneme mít děti, vymřeme. Když přestaneme vysazovat lesy, nebudeme mít, co dýchat. Když budeme chtít zpátky všechno, co jsme komu dali, stane se z našeho života černá díra.

Druhým znakem Boží lásky je obětavost. Naše lidská láska si většinou stanoví nějaké hranice. Nikoho přece nemůžeme milovat na úkor sebe sama. Můžeme nabídnout jen to, co nám přebývá. Co nás samotné neohroží.

Boží láska si však tyto hranice neklade. **Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.** To nás zaráží a možná i trochu děsí. Přece se nemůžeme vydat do posledních sil. Musíme si nechat také něco pro sebe. Pán Ježíš nám však nedává obět sebe sama za povinnost. Mluví o obětování života jako o nejvyšším projevu lásky.

Tato meta totiž dobře vypovídá o charakteru Boží lásky, kterou mezi námi Ježíš šíří. Je to láska, která velice často bolí. Je to láska, v které se člověk vydává a stravuje. Je to láska, která nás vyčerpává. Křesťanská láska není nic laciného. Nic, co bychom zvládli levou zadní. Milovat bližního je stejně náročné jako bojové nasazení, při němž riskujeme vlastní klid, ztrácíme drahocenný čas a vyčerpáváme své síly. A my se ptáme: Proč bychom se měli vydat až na dno? Vždyť to nemá rozumný důvod a smysl?

Obět druhých nás však provází od počátku života. Kdyby naše matky netrpěly při porodu, nepřišli bychom na svět. Život sám o sobě je svou podstatou obětování a spalování sebe sama. Když chceme něco udělat, musíme tomu obětovat čas, který se už nikdy nevrátí. Když se pro něco rozhodneme, nejde to jinak, než dát jednomu přednost před druhým. Máme jen jeden život a můžeme ho zasvětit jen tomu, co si vybereme. Toho ostatního se musíme vzdát. Člověk dává svůj život a síly stále na něčí oltář. Svá léta a příležitosti postupně utrácíme. Obětovat se je podstatou života.

Ježíšova obět tedy není žádný nerozum, ani bláznovství, ale nejvyšší projev lásky a naplnění života. **Jestliže pšeničné zrně nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.** (Jan 12, 24). A stejně to platí i o těch, kteří bojovali, trpěli a mnozí také zemřeli za naši svobodu. Jejich obět nebyla zbytečná. Smyslem všeho živého je obětovat se pro druhé. Když zrně neumře, aby z něj vyklíčil nový život, urodilo se zbytečně. Někdo se obětuje celý život, jiný v jediném okamžiku. Není proto třeba naříkat, co všechno jsme už dali na oltář rodiny, vlasti, církve nebo vědy a co už se nikdy nevrátí. Kdybychom to neudělali, pak jsme tu nemuseli být. Náš život se zrodil z oběti a my ho nepředáme a nenaplníme jinak než tím, že se budeme obětovat a žít pro druhé.

Třetím znakem Boží lásky je důvěra. Jejím znamením je, když Ježíš nazývá učedníky svými přáteli. Už to nebudou služebníci, kteří jen poslouchají, ale nevědí proč. Už to nebudou otroci, kteří jen poslušně plní vůli svého pána, ale nechápou její smysl. Už to

nejsou malé děti, které slyší pouze: musíš, ale nikdo jim nic nevysvětlí, protože by to nechápali.

Být přítelem Božím byla výsada, které se ve Starém zákoně dostalo jen dvěma mužům: Abrahamovi a Mojžíšovi. Abraham je nazván přítelem Božím ve chvíli, kdy se s ním Bůh radí, zda má potrestat Sodomu. Mojžíš je nazván Božím přítelem, protože slyší Boží slovo přímo a nezprostředkovaně, aby ho přepsal do podoby srozumitelné všem lidem.

Boží přátelství zde znamená důvěru, pochopení, srozumění, dospělost a spolupráci. Pán Ježíš nechce, abychom ho poslouchali a následovali bezmyšlenkovitě. Křesťan by si nikdy neměl zjednodušovat život tím, že něco dělá nebo naopak nedělá jenom proto, že ho to tak naučili. Křesťan musí a má vědět, proč je to či ono dobré nebo zlé. Křesťan Desatero nejen dodržuje, ale také s ním vnitřně souhlasí, protože ví, jaké požehnání nám všem přináší.

Důvěra jde z Ježíšovy strany dokonce tak daleko, že se nám všechna Boží přikázání mohou smrsknout do jednoho. **Toto je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.** Samotná láska tedy stačí k tomu, aby člověk poznal, co dělat má a co nemá.

Mnohým se může zdát, že je to příliš velké zjednodušení. Někteří umí svést na lásku kdejaké sobectví. Proto si musíme pro kontrolu dál opakovat všechna jednotlivá přikázání. Ale když jsou dvě přikázání proti sobě, když jsme v situaci, o které se v bibli nepíše, když si nevíme rady, protože situace je příliš složitá - všude tam nám láska napoví, co je správné. Jsme dospělí a svobodní lidé. Dostali jsme důvěru. Jsme přátelé Ježíš Krista, kteří vědí a rozumí, na čem Pánu Bohu záleží.

Pane Ježíši Kriste, dej ať z nás vyzařuje láska, kterou jsme poznali, když jsme uvěřili evangeliu, že nám byly odpuštěny hříchy a přemožena naše smrt. Dej ať dál na všechny strany šíříme lásku, naději a víru, kterých se nám dostalo v tak vrchovaté míře.